Lucian Sava
Aici nu mă cunoaşte nimeni din cei mulţi. Puţini mă ţin minte

- micronuvelă -

Vânt potrivit parcă numai pentru un excurs la mica nuvelă. Soarele, ca un potențiometru de o rigurozitate funcțională japoneză, se trecea zilnic ningând pe cer păcură albastră. Nori prinşi în filigram dădură eclipsei aspect de teamă mistică pentru negnostici…„Unge-mă cu nota ta, razo, nu mă lăsa pe-ntuneric…”, orizontul, dacă să mă primească sau nu, se deschidea încet, dar hulpav. Ne cheamă strămoşii tot mai des petrecerile lumii moderne. Vor să vază şi ei şoul Janine…Piramida scuipa fecioarele înmătăsate în vânt numa' şi bătrânii înțelepți răsuflau când într-o parte, când în alta aburi prevestitori…Mirosea a Rexona şi îşi umpleau buzunarele, să ducă la copii aerul nevăzut îndoit cu pudră. La minutul următor soarele abdică negru şi neajutorat în fața strălucirii fecioarelor despre care se spune că sunt virgine… Doamne, nu chestii dintr-astea voiam eu, însă, a scrie…Ce-mi orbeşti ochiul cu lumini artificial colorate de pe ecranul tv? Tată al cerului, iartă-mi comparația fiului tău cu hi-fi-urile din Japonia! Promit să mă-ndrept…
*
Vânt potrivit parcă pentru un excurs la mica nuvelă. Soarele discuia pe ogor cu viteze amețitoare, supraomeneşti. Omul bine crescut mulțumeşte ceriului pentru fiecare mână de ajutor primită.
- Uite, galbenul e mai bine crescut decât mine şi m-ajută enorm. Trebuie să-l răsplătim cumva, să vină şi la anu' cu voie bună, tot cu mai multă poftă de lucru.
- Eu zic să i-o dăm pe fiică-mea de nevastă, că şi-aşa văd că n-are, zice un prost.
- Taci, mă, că-i urâtă mâța aia de fată. Iese numai noaptea din casă. Mai bine pe soru-ta…
- Ha, ha, ha, liu, liu, liu, râseră oamenii, ştiind bine că sora prostului era moartă încă de când ceriul nu fătase soarele.
Prostul se mâhni şi, puțin câte puțin, se depărtă de realitate şi amuți. Îl îngrijea fecioara lui de toate cele, ba chiar, se zvonea printre unii mai curajoşi că în cele mai puternice nopți fata se lepăda de cele lumeşti şi rămânea precum luna de pe cer în fața patului suferindului. Şi, cică, mai departe, ea se desfăcea de picioare şi se urca pe bolnav şi aşa se-mpământea, încât oasele ogorului trosneau, în acele nopți, de la-ncheieturi, până ce rămâneau lipite de sfârcuri… Unul şi mai curajos s-ar fi apropiat într-o astfel de noapte de coliba ieşiților din cotidian şi, cu un sistem de oglinzi numai de el ştiut, bine fixat pe hornul de cărămidă nearsă, ar fi privit înlăuntrul evenimentului…
…amuțitul prinse amândoi sânii într-un răcnet care nu putea fi decât unul lung, înfiorător, sânii se zbăteau deasupra ochiului înroşit şi, de atâta tulburare strânsă în ei, creşteau cu-ndrăzneală în mâinile tatălui…Fata dădea impresia unei vagi oboseli, dar de ridicat, se ridica de la ceriu la lutul

părintesc, şi de la lut la ceriu, şi iarăşi, de crezuse bravul spectator că filmul dinaintea sa era unul în care nu se mai deosebea nimic de tot şi totul de nimic. Aşa se cățărau trupurile şi se rupeau (în mişcări aparente), că bucăți din tată şi bucăți din fiică zăceau prin ungherele colibei pentru ca imediat să revină fiecare la locul ce i se cuvenea anatomic şi pe drept. „Totul se petrecu spasmodic, ireal, incestual“, avea a povesti a doua zi curajosul. Acea zi fu una din zilele cele mai uşoare satului.
*
La propunerea înțeleptului, soarele cel cu discul de oțel răspunse:
- Nu primesc nevastă de-a voastră. Să-mi aduceți pe fiica nopții înghețate. Atâta primesc. Apoi îşi văzu de-ale lui.
Înțeleptului i se făcuseră ochii verzi şi plecă să ducă vestea cea grea peste sat, anunțând pentru următoarea clacă „mare, mare sfat“.
*
Furci şi topoare aruncau umbre fantastice pe prundul uliței. Casele se luminau de frunțile oacheşe ale femeilor şi primeau lumina nevestelor pline de ură, rămase singure peste noapte. Copii fură trimişi spre adăpostire în satul vecin, cel „fără de blestem”. Pe nebună o ştiau singură, întotdeauna deretícând singură prin casă şi slujind pios la căpătâiul netotului. S-au înşeles ele cât s-au înțeles, apoi, femeieşte, porniră fiecare spre paturile lor, neînsoțite, fiecare cu imaginea preacurajosului deschizând drum cu torța bărbaților satului, în minte. Pe urmă, s-au ținut de cuvânt şi-ntinse pe scândurile acoperite de rogojini au început, toate deodată, a chema Soarele…
*
Au mers şi, la marginea pădurii, înțeleptul a făcut cerc în jurul lui şi le-a zis:
- Cât a fost vreme bună şi frumoasă, soarele ne-a ajutat într-ale pământului. Acum, soarele continuă să ne ajute, ca şi cum nimic n-ar fi umbrit nimic dar, toți ştim, acum sufletele noastre sunt zbuciumate de tumulturi crunte şi idei de furtuni. Nu putem lâncezi cu fundu-n iarbă şi mâinile peste genunchi privindu-ne ogoru-nflorit de munca nerăsplătită a domnului soare. I-am dat răsplată, dar el a refuzat darul nostru. Să-şi aleagă pe cea mai sprintenă şi mai îndrăzneață dintre nevestele noastre l-am invitat, dar el a fost bun şi n-a vrut a păta bunătatea noastră. A crezut că profită de noi dacă-şi ia nevastă din nevestele noastre. O, bunule soare, mult suflet ai tu, dar atât de puține cuvinte…Cum o ghicim noi pe fiica nopții din satul nostru?
- Io zic să facem din cerc, pătrat şi s-aruncăm prundului securi şi topoare fantastice. Revolta noastră să-nbunăm. Să construim solie, s-o trimitem la netot şi să-l rugăm să ne-o dea pe fiica lui cea l-anceput refuzată.
- Doamne, oameni buni, nu-l credeți pe fricosul preacurajos. Asemenea fapte trebuie pedepsite. Cum să dăm soarelui incest? Eu zic să-i omorâm, spuse înțeleptul satului.
Oamenii au cugetat atunci ca-n vremile de mare reştrişte şi-au zis că dacă înțeleptul îi îndeamnă la crimă, atunci se cuvine ca ei să ucidă. Dar nu pe cei din marginea satului, care sunt şi cei mai nevoiaşi, ci pe însuşi înțeleptul, care era şi cel mai bogat. Câteva secunde a durat mini-măcelul: au năvălit pe bătrân, i-au crăpat capul ca la un cârnat în frigare, l-au legat leş-fedeleş, au scos din rădăcini cel mai straşnic copac, au azvârlit hoitul în

hău şi-au acoperit hăul cu o frumusețe de puiet din neamul arboricesc cel de peste hotare.
- Aşa cum i-a fost neamul!, a decretat preacurajosul, şi-a devenit înțelept.
*

Drumul era bătătorit de crengi necălcate, iar în urma convoiului încă mai străluceau bucăți de metal mort. Ajunşi la poarta fără balamale a netotului, nu zăriră neam lumină. Preacurajosul urcă coperişul, îndrăznind cu chipu-i cutezător prin toate interperiile vremii diavolul, în timp ce, la moment dat, se visa urcând Everestul. Dădu repede cu mâna pe frunte şi alungă ca pe-o muscă visul în care aproape că i se-nzăpezeau mințile. Sistemul său special de oglinzi prinse mucegai, dar pânzele de paianjen crescute se dezintegrară sub puterea privirii lui. Şterse cu mâna flanelei mucegaiul şi privi. Apoi, iar privi.

Cei de jos şuşoteau veseli că aveau de-acuma un înțelept al satului lor pentru care fapta nu înseamnă ordin, chipurile chibziut, dar acțiune, ca-n filmele de la oraş. Abia aşteptau să răsplătească soarele, ca apoi să organizeze bairam de primire cuvioasă, cu vin şi supuşenie, pentru înțelept.

Cățărat de ceva timp, acesta privea.

Eu cred că înăutru dormea somnul.

Sau se năştea un copil, văzând cu ochii.

Înțeleptul ceru linişte şi oamenilor să se depărteze puțin, pe după copaci, să nu turbure nici un fir de iarbă. Aceştia înțeleseseră, se adunaseră mai departe de gard şi, după ce isprăviră merindele, au adormit. Visele lor au fost multe, dar neinteresante. Fiecare îşi permitea aici să aibă împlinirea visurilor neîmplinite sub ochi. Unul se visă fântânar, un altul dădu naştere, asistat de nevastă, unui căluț fermecat, celălalt de lângă el iubea fără să respire pe nevasta primarului, câtiva şi-au făcut beciuri, iar alții plecaseră la oraş. Pe coperiş, spectatorul cel cu mintea lucidă obținu liniştea cerută.
*

Dacă văzu că se făcuse noapte şi că treaba se isprăvise, iar femeile îl chemau, el s-a dus. Pentru o noapte (chiar acea noapte, care era una uşoară), fiecare nevastă în parte s-a simțit Aleasa. Spre dimineață, satul se văzu umbrit de norul format prin condensarea transpirației de peste noapte. Cea mai neclintită înțelegere dintre femeile toate au fost şi sunt s-a pecetluit în acea noapte de pomină. O noapte care nu fu îngăduită cronologiei istorice. Cred că o anumită meşteşugire a cuvintelor în general ar reuşi să descrie secunde, frânturi din orgie. Dar la ce bun, când fiecare dintre noi a văzut cel puțin o dată astfel de imagini? Cu toate că, alta ar fi impresia…

Puterniciile nopțiilor multe au deschis calea spre legendele timpului şi spre miturile spațiului. Au descins în cel mai simplu labirint (un cub – sălaşul fiicei-care-nu-era-fiică şi al tatălui-care-nu-era-tătă) şi l-au transformat, basmic, în palat. În ochii privitorului în oglindă, palatul fu cel mai fantastic palat printre palate. Adică, într-o singură încăpere – cea care ținea echilibrul – erau dispuse, spațios, toate cele necesare, de la odăi de zi, bucătărie, săli de entertainment, iatac pentru domnişoara cu sânii ce cresc când îi ții în palme, până la sute de aripi, special construite pentru servitori şi, ceva mai încolo, grajduri împărăteşti, başca un bloc special construit întru adăpostirea tuturor căteilor suferinzi şi vagabonzi.

Domnişoara care îngrijea de bătrânul netot (ce, de când cu învierea legendelor şi a miturilor, întinerise) rămase de un soroc încoace grea. Fericirea părinților era fără margini, nu încăpea în nici un cosmos cunoscut sau necunoscut, darămite într-ăsta. Singura lor umbră, pentru ca povestea să fie una pentru povestit, era că ursitoarele tocmite pentru eveniment muriseră în războiul suratelor lor cu timpurile aprige ale ecranelor video, horoscopului on-line, şi-ale nimicniciei imensului. Dar, rezolva-se-va şi această mică problemă, aparent de netrecut, cu puțină intrigă declanşatoare de punct culminant. Timpul trecu simplu ca o declinare şi sorocul întreg se-mplini. Dăm afară din story orice forfotă inutilă, care a ființat pe acele tărâmuri în astfel de împrejurări până la plictiseală, şi concediem tot, de la servitori dute-vino, la prieteni „săvătrăiască“ şi „uitațicecadou“ până la zgomote, afară de cele chiar trebuincioase, pe care le lăsăm în cuprins.
Zbuciumurile naşterii îi aminti de nopțile pline, când se credea tată fără să fie. Zâmbi enigmatic în sinea lui, mulțumi ceriului pentru revelarea adevăratei legături a sângelui lor. Nopțile când domnişoara-n trup de zăpadă se topea în strânsorile lui abisale, netezindu-l din tălpi până-n creştet, pentru ca să ajungă domnişoara lui primăvară numai în cîteva secunde, şi din zăpadă cu raze de soare şi adieri moi ventilându-l din creştet până-n tălpi…
- Iubita mea, cu inima neînfricată, n-ai teamă de nimic, îți sunt scut şi-afară vântu-i numai potrivit naşterii.
-Dar, voinicule, ce ne facem de ursitoare? Unde s-a mai văzut…fără de…
- N-ai teamă, trup alb de zăpadă cu suflet de ploaie. Copilul nostru va fi ursit.
Şi aşa fu, pentru că odată născut, fătul lor se făcu fată şi începu a creşte, şi crescu, şi crescu, şi crescu, şi primele haine îi înveli de prealumină fructele.
Cel cu ochii de oglindă era fermecat de copilul minune şi spuse cu răceala tunetului: Fie să fie fetița aceasta din basm fecioara nopții. Fie să fie ca ea să iubească soarele şi să-l slujească de soață, la fel cum el o va sluji de soț.
Un țipăt lung, de femeie, scutură noaptea şi-o făcu zi. Multe căzură, multe se ridicară.
Categoric, din acea clipă înțeleptul n-a mai fost înțelept. Câțiva metri mai jos de el, oamenii, treziți brusc dintr-un somn adânc, lung şi plin de uitate vise, i-au surprins privirile rătăcite când pe un olan înverzit, când pe un altul mai ferit, până când îl văzură una cu hăul. Picioarele nu-l mai ținuseră şi se prăvăli. Căderea lui scurtă (păi, cât putea să cadă de pe coperişul unei colibe sărăcăcioase, din margine de sat, a?) fu însoțită de flash-uri. Unul i se descifra înțeleptului aflat în cădere ca imagine când stătută, când repezită spre din ce în ce mai departe, făcându-se mică, mică, până la dispariție. Alte imagini nu s-au lăsat descifrate. Nu înțelese cum cei doi iubiți care tocmai născuseră sau, nu-şi amintea bine, tată şi fiică erau cei doi ori chiar iubiți?, nu înțelese cum cei doi deveneau în privirea sa mici, mici, tot mai mici, mai mult orizont, împreună cu palatul. Se ridică uşor, amorțit, amețit, merse la oameni, îi privi rând pe rând, apoi spuse :
- Domnilor, să poftim soarele să ia ce-a poftit. Fecioara nopții aşteaptă.

13 august 1999